

[Justitsministeren.]

udvalgsbehandlingen, hvis vi ikke allerede kan få den afhjulpet her under førstebehandlingen.

Et andet punkt drejer sig om vejledningen til den, der søger svangerskabsafbrydelse. Efter regeringens forslag skal kvinden tilbydes vejledning, netop tilbydes vejledning, om samfundets støtteforanstaltninger og skal vejledes om risikoen ved indgrebet. Efter SFs forslag derimod er vejledning om hjælpeforanstaltninger for familie og børn og om indgrebets art en betingelse for indgrebet, idet kvinden herefter skal have tid til grundigt at overveje, om hun fastholder sit ønske. Der er naturligvis i regeringens forslag gjort rede for grundene til, at vi har fraveget den hidtil gældende bestemmelse om tvungen vejledning.

Endelig for det tredje, når jeg nu skal holde mig til de væsentligste forskelligheder: efter regeringens forslag kræves ikke erklæring fra ægtefællen, hvorimod SFs forslag påbyder, at erklæring fra ægtefællen så vidt muligt skal indhentes.

Jeg kan efter denne korte omtale af forskellighederne tilsige velvillig behandling af SFs forslag, men i tilslutning til regeringens, og idet jeg naturligvis må prioritere regeringens forslag.

Falk Hansen: Det er vel kun naturligt, at det af justitsministeren fremsatte lovforslag om svangerskabsafbrydelse, som i dag er til behandling, har været egnet til at skabe en vældig offentlig interesse og debat. På den anden side må det nok erkendes, at der ikke i den førte debat er fremkommet nye og væsentlige synspunkter. Jeg forstår fuldt ud og kan også både acceptere og respektere de mennesker, som på grund af deres overbevisning rent principielt er modstandere af svangerskabsafbrydelse. Der kan være noget næsten respektindgydende over klare og faste standpunkter, selv når det som her drejer sig om et spørgsmål, der på grund af sagens mange aspekter for langt de fleste må gøre det mere end vanskeligt netop med disse klare og faste standpunkter.

Mens man endnu en gang gennemtænker hele problemstillingen og kigger i dyngen af avisudklip, kan man ikke frigøre sig for tanken om, hvor følelsesladet netop dette dybt alvorlige menneskelige problem er. Jeg

vil gerne her gentage, hvad jeg tidligere har givet udtryk for, at netop fordi problemet har den karakter, er det aldeles afgørende, at den debat, som skal føres i den kommende tid, bliver ført på en saglig og rolig måde, ligesom det stærkt må understreges, at debatten finder sted med udgangspunkt i det af justitsministeren fremsatte lovforslag og det af SF fremsatte lovforslag, men også på baggrund af den lov, som blev vedtaget her i tinget i 1970.

Jeg synes, det sidste er meget vigtigt at få med, fordi den lov, sådan som det også har vist sig i praksis, gav mulighed for langt det overvejende antal af abortsøgende kvinder for at få afbrudt deres svangerskab. Helt ærligt og realistisk bedømt må det erkendes, at det rent principielle i spørgsmålet om at være tilhænger eller modstander af svangerskabsafbrydelse forsvandt ud af debatten dengang, i hvert tilfælde for dem, som stemte for den nugældende lov.

Jeg har med interesse bemærket mig, at hr. Poul Hartling i en artikel om abortproblemet i Holstebro Dagblad fra den 3. november 1972 bl. a. skriver om den nugældende lov:

„Vi har fået en lovgivning, der giver adgang til abort i en række tilfælde, omtrent stemmende med, hvad der var blevet praksis, og stemmende med, hvad mange i befolkningen synes at kunne acceptere.“

Det er formodentlig en rigtig betragtning, hr. Poul Hartling her gør gældende, men hertil er jo så rent faktisk kun at sige, at det lovforslag, som justitsministeren nu har fremsat, tilsigter at give adgang til svangerskabsafbrydelse omtrent stemmende med, hvad der nogle steder i landet er blevet praksis, for uanset at dette lovforslag gennemføres, vil der næppe nogen sinde blive tale om at komme op på 100 pct. imødekomme af ønskerne, fordi nogle vil frafalde deres abortønske, andre vil abortere spontant, og atter andre vil vise sig ikke at være gravide.

Vi skal i dag behandle to lovforslag om svangerskabsafbrydelse, dels justitsministerens, dels det af medlemmer af SF fremsatte, der jo snart mange gange har været fremme her i tinget. Begge lovforslag går i § 1 ind for, at en kvinde, der er bosat her i landet, kan få sit svangerskab afbrudt, og